

**SENAT
RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ
X KADENCJA**

Warszawa, dnia 24 lipca 2020 r.

Druk nr 165

**MARSZAŁEK SEJMU
RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ**

**Pan
Tomasz GRODZKI
MARSZAŁEK SENATU
RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ**

Zgodnie z art. 121 ust. 1 Konstytucji Rzeczypospolitej Polskiej, mam zaszczyt przesłać Panu Marszałkowi do rozpatrzenia przez Senat uchwaloną przez Sejm Rzeczypospolitej Polskiej na 15. posiedzeniu w dniu 24 lipca 2020 r. ustawę

o zmianie ustawy o delegowaniu pracowników w ramach świadczenia usług oraz niektórych innych ustaw.

Z poważaniem

(-) Elżbieta Witek

U S T A W A

z dnia 24 lipca 2020 r.

o zmianie ustawy o delegowaniu pracowników w ramach świadczenia usług oraz niektórych innych ustaw^{1), 2)}

Art. 1. W ustawie z dnia 10 czerwca 2016 r. o delegowaniu pracowników w ramach świadczenia usług (Dz. U. z 2018 r. poz. 2206) wprowadza się następujące zmiany:

- 1) w odnośniku nr 1 pkt 1 otrzymuje brzmienie:

„1) dyrektywę 96/71/WE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 16 grudnia 1996 r. dotyczącą delegowania pracowników w ramach świadczenia usług (Dz. Urz. WE L 18 z 21.01.1997, str. 1 oraz Dz. Urz. UE L 173 z 09.07.2018, str. 16 – Dz. Urz. UE Polskie wydanie specjalne, rozdz. 5, t. 2, str. 431);”;
- 2) w art. 3 pkt 3–5 otrzymują brzmienie:

„3) państwo członkowskie – państwo członkowskie Unii Europejskiej oraz państwo, które przyjęło, w drodze umowy z Unią Europejską, zobowiązanie do implementacji do krajowego porządku prawnego dyrektywy 96/71/WE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 16 grudnia 1996 r. dotyczącej delegowania pracowników w ramach świadczenia usług (Dz. Urz. WE L 18 z 21.01.1997, str. 1 oraz Dz. Urz. UE L 173 z 09.07.2018, str. 16 – Dz. Urz. UE Polskie wydanie specjalne, rozdz. 5, t. 2, str. 431) oraz dyrektywy Parlamentu Europejskiego i Rady 2014/67/UE z dnia 15 maja 2014 r. w sprawie egzekwowania dyrektywy 96/71/WE dotyczącej delegowania pracowników w ramach świadczenia usług, zmieniającej rozporządzenie (UE) nr 1024/2012 w sprawie współpracy administracyjnej za

¹⁾ Niniejsza ustawa wdraża dyrektywę 2018/957 Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) z dnia 28 czerwca 2018 r. zmieniającą dyrektywę 96/71/WE dotyczącą delegowania pracowników w ramach świadczenia usług (Dz. Urz. UE L 173 z 09.07.2018, str. 16).

²⁾ Niniejszą ustawą zmienia się ustawy: ustawę z dnia 29 sierpnia 1997 r. – Ordynacja podatkowa, ustawę z dnia 24 sierpnia 2001 r. – Kodeks postępowania w sprawach o wykroczenia, ustawę z dnia 2 marca 2020 r. o szczególnych rozwiązaniach związanych z zapobieganiem, przeciwdziałaniem i zwalczaniem COVID-19, innych chorób zakaźnych oraz wywołanych nimi sytuacji kryzysowych, ustawę z dnia 16 kwietnia 2020 r. o szczególnych instrumentach wsparcia w związku z rozprzestrzenianiem się wirusa SARS-CoV-2 oraz ustawę z dnia 19 czerwca 2020 r. o dopłatach do oprocentowania kredytów bankowych udzielanych przedsiębiorcom dotkniętym skutkami COVID-19 oraz o uproszczonym postępowaniu o zatwierdzenie układu w związku z wystąpieniem COVID-19.

- pośrednictwem systemu wymiany informacji na rynku wewnętrznym („rozporządzenie w sprawie IMI”) (Dz. Urz. UE L 159 z 28.05.2014, str. 11);
- 4) pracodawca delegujący pracownika na terytorium RP – pracodawcę mającego siedzibę oraz prowadzącego znaczną działalność gospodarczą w innym państwie członkowskim:
- a) z którego terytorium kieruje tymczasowo pracownika do pracy na terytorium Rzeczypospolitej Polskiej:
- w związku z realizacją umowy zawartej przez tego pracodawcę z podmiotem prowadzącym działalność na terytorium Rzeczypospolitej Polskiej,
 - w oddziale lub przedsiębiorstwie należącym do grupy przedsiębiorstw, do której należy ten pracodawca, prowadzącym działalność na terytorium Rzeczypospolitej Polskiej,
 - jako podmiot będący agencją pracy tymczasowej albo agencją wynajmującą personel, który skierował do pracodawcy użytkownika osobę pozostającą pracownikiem tego podmiotu przez cały okres skierowania,
- b) będącego podmiotem, który jako agencja pracy tymczasowej albo agencja wynajmująca personel skierował do pracodawcy użytkownika osobę pozostającą pracownikiem tego podmiotu przez cały okres skierowania, w przypadku gdy pracodawca użytkownik na terytorium tego samego lub innego państwa członkowskiego następnie kieruje tymczasowo tego pracownika do pracy na terytorium Rzeczypospolitej Polskiej;
- 5) pracodawca delegujący pracownika z terytorium RP – pracodawcę mającego siedzibę, a w przypadku osoby fizycznej prowadzącej działalność gospodarczą – stałe miejsce wykonywania takiej działalności, na terytorium Rzeczypospolitej Polskiej:
- a) kierującego tymczasowo pracownika w rozumieniu przepisów państwa członkowskiego, do którego jest delegowany, do pracy na terytorium tego państwa:
- w związku z realizacją umowy zawartej przez tego pracodawcę z podmiotem prowadzącym działalność na terytorium innego państwa członkowskiego,

- w oddziale lub przedsiębiorstwie należącym do grupy przedsiębiorstw, do której należy ten pracodawca, prowadzącym działalność na terytorium tego państwa członkowskiego,
 - jako agencja pracy tymczasowej,
- b) będącego agencją pracy tymczasowej, w przypadku gdy taka agencja kieruje pracownika do pracodawcy użytkownika na terytorium Rzeczypospolitej Polskiej lub innego państwa członkowskiego, który następnie kieruje tymczasowo tego pracownika do pracy na terytorium innego państwa członkowskiego;”;
- 3) w art. 4:
- a) ust. 1 otrzymuje brzmienie:
- „1. Pracodawca delegujący pracownika na terytorium RP zapewnia takiemu pracownikowi, do upływu okresu 12 miesięcy delegowania, warunki zatrudnienia nie mniej korzystne niż wynikające z przepisów ustawy z dnia 26 czerwca 1974 r. – Kodeks pracy (Dz. U. z 2019 r. poz. 1040, 1043 i 1495), zwanej dalej „Kodeksem pracy”, oraz innych przepisów regulujących prawa i obowiązki pracowników.”;
- b) w ust. 2:
- pkt 3 otrzymuje brzmienie:
„3) wynagrodzenia za pracę;”;
 - uchyla się pkt 4,
 - w pkt 8 wyrazy „ustawy z dnia 26 czerwca 1974 r. – Kodeks pracy” zastępuje się wyrazami „Kodeksu pracy”,
 - uchyla się pkt 9,
 - dodaje się pkt 10 w brzmieniu:
„10) należności na pokrycie kosztów związanych z podróżą służbową z miejsca pracy na terytorium Rzeczypospolitej Polskiej, do którego pracownik został delegowany, do innego miejsca pracy na terytorium Rzeczypospolitej Polskiej lub poza terytorium Rzeczypospolitej Polskiej.”;
- c) dodaje się ust. 3–6 w brzmieniu:
- „3. Ustalając wynagrodzenie za pracę, o którym mowa w ust. 2 pkt 3, bierze się pod uwagę wszystkie obowiązkowe składniki wynagrodzenia

wynikające z przepisów, o których mowa w ust. 1, w tym dodatek za pracę w godzinach nadliczbowych.

4. Przy porównywaniu wynagrodzenia wypłacanego pracownikowi delegowanemu i wynagrodzenia za pracę, o którym mowa w ust. 2 pkt 3, porównuje się całkowite kwoty wynagrodzenia brutto, a nie poszczególne składniki wynagrodzeń.

5. Do wynagrodzenia za pracę, o którym mowa w ust. 2 pkt 3, wlicza się dodatek z tytułu delegowania w części, która nie stanowi zwrotu wydatków faktycznie poniesionych w związku z delegowaniem, takich jak koszty podróży, wyżywienia i zakwaterowania. W przypadku gdy prawo właściwe dla stosunku pracy pracownika delegowanego na terytorium RP nie określa części dodatku z tytułu delegowania, która stanowi zwrot wydatków faktycznie poniesionych w związku z delegowaniem, cały dodatek uznaje się za zwrot tych wydatków.

6. Przepisów ust. 1–5 nie stosuje się do pracodawcy, o którym mowa w art. 3 pkt 4 lit. a tiret trzecie i lit. b.”;

4) po art. 4 dodaje się art. 4a–4d w brzmieniu:

„Art. 4a. 1. Pracodawca delegujący pracownika na terytorium RP zapewnia takiemu pracownikowi warunki zatrudnienia określone w art. 4 ust. 1 i 2 przez okres dłuższy niż 12 miesięcy, nieprzekraczający jednak 18 miesięcy od dnia rozpoczęcia świadczenia usługi, pod warunkiem złożenia Państwowej Inspekcji Pracy umotywowanego powiadomienia, nie później niż do upływu okresu 12 miesięcy tego delegowania.

2. Umotywowane powiadomienie, o którym mowa w ust. 1, zawiera co najmniej:

- 1) dane identyfikacyjne pracodawcy, o których mowa w art. 24 ust. 3 pkt 1;
- 2) datę, w której upływa okres 12 miesięcy delegowania;
- 3) dane pracownika delegowanego na terytorium RP, wobec którego mają być stosowane warunki zatrudnienia określone w art. 4 ust. 1 i 2, obejmujące jego imię i nazwisko, datę urodzenia oraz obywatelstwo;
- 4) adres miejsca pracy pracownika delegowanego na terytorium RP, o którym mowa w pkt 3;
- 5) umotywowanie potrzeby świadczenia usługi po upływie okresu 12 miesięcy delegowania.

3. Umotywowane powiadomienie, o którym mowa w ust. 1, składa się w języku polskim lub w języku angielskim w formie pisemnej, w postaci papierowej albo elektronicznej, w tym za pośrednictwem Punktu Informacji dla Przedsiębiorcy, o którym mowa w dziale III ustawy z dnia 6 marca 2018 r. o Centralnej Ewidencji i Informacji o Działalności Gospodarczej i Punkcie Informacji dla Przedsiębiorcy (Dz. U. z 2019 r. poz. 1291, 1495 i 1649).

Art. 4b. 1. W przypadku gdy okres delegowania pracownika na terytorium Rzeczypospolitej Polskiej przekracza 12 miesięcy, a w przypadku złożenia Państwowej Inspekcji Pracy umotywowanego powiadomienia, o którym mowa w art. 4a ust. 1, przekracza 18 miesięcy, pracodawca delegujący pracownika na terytorium RP zapewnia takiemu pracownikowi, oprócz warunków zatrudnienia określonych w art. 4 ust. 1 i 2, także inne warunki zatrudnienia nie mniej korzystne niż wynikające z przepisów Kodeksu pracy oraz innych przepisów regulujących prawa i obowiązki pracowników.

2. Warunki zatrudnienia, o których mowa w ust. 1, nie obejmują:

- 1) zasad i trybu:
 - a) zawierania i rozwiązywania umów o pracę,
 - b) stosowania klauzul o zakazie konkurencji;
- 2) pracowniczych programów emerytalnych oraz pracowniczych planów kapitałowych.

Art. 4c. 1. Przy obliczaniu okresów delegowania, o których mowa w art. 4 ust. 1, art. 4a ust. 1 i art. 4b ust. 1, sumuje się okres delegowania wszystkich pracowników delegowanych na terytorium RP kolejno przez danego pracodawcę delegującego pracownika na terytorium RP do wykonywania tego samego zadania w tym samym miejscu.

2. Dokonując oceny, czy dochodzi do wykonywania tego samego zadania w tym samym miejscu, bierze się pod uwagę w szczególności tożsamość świadczonej usługi, wykonywaną pracę oraz adres albo adresy miejsca jej wykonywania.

Art. 4d. 1. Pracodawca, o którym mowa w art. 3 pkt 4 lit. a tiret trzecie i lit. b, zapewnia pracownikowi delegowanemu na terytorium RP – w okresie wykonywania przez niego pracy na rzecz pracodawcy użytkownika, do którego został skierowany – warunki pracy i inne warunki zatrudnienia nie mniej korzystne

niż przysługujące pracownikom tymczasowym zgodnie z przepisami o zatrudnianiu pracowników tymczasowych.

2. Warunki pracy i inne warunki zatrudnienia, o których mowa w ust. 1, mogą wynikać z przepisów, o których mowa w art. 4 ust. 1, a także z postanowień układów zbiorowych pracy i innych opartych na ustawie porozumień zbiorowych, regulaminów i statutów określających prawa i obowiązki stron stosunku pracy, o których mowa w art. 9 Kodeksu pracy.

3. Pracodawca, o którym mowa w art. 3 pkt 4 lit. a tiret trzecie i lit. b, zapewnia pracownikowi delegowanemu na terytorium RP także warunki zakwaterowania, jeżeli są one zapewniane pracownikom znajdującym się z dala od ich normalnego miejsca pracy na podstawie postanowień układów zbiorowych pracy i innych opartych na ustawie porozumień zbiorowych, regulaminów i statutów określających prawa i obowiązki stron stosunku pracy, o których mowa w art. 9 Kodeksu pracy.”;

5) w art. 5 ust. 1 otrzymuje brzmienie:

„1. Do pracownika delegowanego na terytorium RP nie stosuje się warunków zatrudnienia dotyczących wymiaru urlopu wypoczynkowego oraz wynagrodzenia za pracę, jeżeli zgodnie z posiadanymi kwalifikacjami wykonuje on na danym stanowisku – przez okres nie dłuższy niż 8 dni w ciągu roku, poczynając od dnia rozpoczęcia pracy na danym stanowisku – wstępne prace montażowe lub instalacyjne przewidziane w umowie zawartej przez pracodawcę delegującego pracownika na terytorium RP z podmiotem prowadzącym działalność na tym terytorium, których wykonanie jest niezbędne do korzystania z dostarczonych wyrobów.”;

6) w art. 7 ust. 1 otrzymuje brzmienie:

„1. Wykonawca powierzający wykonanie prac określonych w art. 5 ust. 2 pracodawcy delegującemu pracownika na terytorium RP ponosi wobec pracownika delegowanego na terytorium RP odpowiedzialność solidarną z tym pracodawcą za jego zobowiązania powstałe w trakcie wykonywania tych prac z tytułu zaległego wynagrodzenia za każdy miesiąc do wysokości minimalnego wynagrodzenia za pracę, o którym mowa w przepisach o minimalnym wynagrodzeniu za pracę, oraz wynagrodzenia i dodatku za pracę w godzinach nadliczbowych.”;

7) art. 8 otrzymuje brzmienie:

„Art. 8. 1. W przypadku dochowania należytej staranności przez wykonawcę, o którym mowa w art. 7 ust. 1, polegającej na przekazaniu pracodawcy delegującemu pracownika na terytorium RP pisemnej informacji o warunkach zatrudnienia, o których mowa w art. 4 ust. 2 lub art. 4b albo art. 4d, oraz odebraniu od niego potwierdzenia złożenia oświadczenia, o którym mowa w art. 24 ust. 3, wykonawca ten nie ponosi odpowiedzialności solidarnej.

2. Przekazanie pisemnej informacji, o której mowa w ust. 1, może nastąpić przez pisemne wskazanie strony internetowej, o której mowa w art. 13 ust. 1 – w zakresie informacji o warunkach zatrudnienia zamieszczonych na tej stronie, zgodnie z art. 13 ust. 1 pkt 1 albo 1a. W przypadku wskazania strony internetowej w zakresie informacji, o której mowa w art. 13 ust. 1 pkt 1a, wykonawca przekazuje pracodawcy, o którym mowa w art. 3 pkt 4 lit. a tiret trzecie, dodatkowo pisemną informację o warunkach zatrudnienia, o których mowa w art. 4d ust. 2 i 3, wynikających z postanowień układów zbiorowych pracy i innych opartych na ustawie porozumień zbiorowych, regulaminów i statutów określających prawa i obowiązki stron stosunku pracy, o których mowa w art. 9 Kodeksu pracy.”;

8) w art. 9:

a) w ust. 2:

– pkt 1 otrzymuje brzmienie:

„1) udzielanie, na wniosek zainteresowanego, informacji o warunkach zatrudnienia, o których mowa w art. 4 ust. 2 lub art. 4b, oraz o zakresie ich stosowania do pracownika delegowanego na terytorium RP;”;

– po pkt 1 dodaje się pkt 1a w brzmieniu:

„1a) udzielanie, na wniosek zainteresowanego, informacji o warunkach zatrudnienia, o których mowa w art. 4d, oraz o zakresie ich stosowania do pracownika delegowanego na terytorium RP, z wyjątkiem warunków zatrudnienia oraz warunków zakwaterowania określonych w postanowieniach układów zbiorowych pracy i innych opartych na ustawie porozumień zbiorowych, regulaminów i statutów określających prawa i obowiązki stron stosunku pracy, o których mowa w art. 9 Kodeksu pracy;”;

– po pkt 2 dodaje się pkt 2a w brzmieniu:

- „2a) przyjmowanie umotywowanego powiadomienia, o którym mowa w art. 4a;”,
- w pkt 4 wprowadzenie do wyliczenia otrzymuje brzmienie:
„współpraca z właściwymi organami innych państw członkowskich dotycząca delegowania pracowników oraz zwalczania nadużyć lub reagowania na przypadki nielegalnej działalności związanych z delegowaniem pracowników, polegająca w szczególności na:”;
- b) po ust. 3 dodaje się ust. 3a w brzmieniu:
„3a. Państwowa Inspekcja Pracy informuje Komisję Europejską o każdym przypadku powtarzających się opóźnień w udzielaniu informacji, o których mowa w ust. 2 pkt 4 lit. c, dotyczących delegowania pracowników na terytorium Rzeczypospolitej Polskiej, w szczególności za pośrednictwem systemu wymiany informacji na rynku wewnętrznym, o którym mowa w ust. 3.”;
- 9) w art. 12:
- a) po ust. 2 dodaje się ust. 2a w brzmieniu:
„2a. Państwowa Inspekcja Pracy ma prawo występować do podmiotów, o których mowa w ust. 1 i 2, z żądaniem albo z wnioskiem o udzielenie niezbędnych informacji dotyczących delegowania pracownika z terytorium Rzeczypospolitej Polskiej, także w przypadku podejrzenia naruszenia przepisów państwa członkowskiego, do którego skierowany został pracownik delegowany z terytorium RP.”;
 - b) w ust. 3 wprowadzenie do wyliczenia otrzymuje brzmienie:
„Wnioski, o których mowa w ust. 2 i 2a, kierowane do Zakładu Ubezpieczeń Społecznych zawierają:”;
- 10) w art. 13:
- a) w ust. 1:
 - pkt 1 otrzymuje brzmienie:
„1) warunków zatrudnienia, o których mowa w art. 4 ust. 2 i art. 4b, ze wskazaniem, w zakresie wynagrodzenia za pracę, wszystkich obowiązkowych składników takiego wynagrodzenia, oraz zakresu ich stosowania do pracownika delegowanego na terytorium RP;”;
 - po pkt 1 dodaje się pkt 1a w brzmieniu:

- „1a) warunków zatrudnienia, o których mowa w art. 4d, z wyjątkiem warunków zatrudnienia oraz warunków zakwaterowania określonych w postanowieniach układów zbiorowych pracy i innych opartych na ustawie porozumień zbiorowych, regulaminów i statutów określających prawa i obowiązki stron stosunku pracy, o których mowa w art. 9 Kodeksu pracy;”
- b) po ust. 3 dodaje się ust. 3a w brzmieniu:
- „3a. Strona internetowa, o której mowa w ust. 1, jest prowadzona w sposób zapewniający przejrzystość i dokładność zawartych na niej informacji oraz aktualizowana bez zbędnej zwłoki.”;
- 11) w art. 14 dodaje się ust. 6 w brzmieniu:
- „6. W przypadku gdy w wyniku całościowej oceny przeprowadzonej na podstawie ust. 1–5 zostanie ustalone, że w sposób niedozwolony stworzono pozory delegowania, stosuje się prawo właściwe, jednak nie może to prowadzić do objęcia pracownika warunkami zatrudnienia mniej korzystnymi niż te, które mają zastosowanie do pracowników delegowanych na terytorium RP.”;
- 12) w art. 15 ust. 1 otrzymuje brzmienie:
- „1. Państwowa Inspekcja Pracy kontroluje warunki zatrudnienia pracowników delegowanych na terytorium RP, o których mowa w art. 4 ust. 2, z zastrzeżeniem art. 5, art. 4b oraz art. 4d, spełnienie przez pracodawcę delegującego pracownika na terytorium RP obowiązków, o których mowa w art. 24 ust. 3–5 oraz art. 25, a także spełnienie przez pracodawcę użytkownika obowiązków, o których mowa w rozdziale 5a.”;
- 13) w art. 24 w ust. 5 wyrazy „o których mowa w ust. 3 pkt 1, 6 i 7 oraz ust. 4” zastępuje się wyrazami „o których mowa w ust. 3 i 4”;
- 14) w art. 25 w ust. 1 pkt 3 otrzymuje brzmienie:
- „3) dokumentów określających wysokość wynagrodzenia pracownika delegowanego na terytorium RP, na podstawie których składniki wynagrodzenia są łatwo identyfikowalne zgodnie z właściwym prawem, wraz z wysokością dokonanych odliczeń zgodnie z właściwym prawem oraz dowodów wypłaty pracownikowi wynagrodzenia lub ich kopii.”;
- 15) po rozdziale 5 dodaje się rozdział 5a w brzmieniu:

„Rozdział 5a

Obowiązki pracodawcy użytkownika, do którego skierowany został do pracy pracownik z innego państwa członkowskiego lub który kieruje pracownika do pracy w innym państwie członkowskim

Art. 25a. Pracodawca użytkownik przekazuje pracodawcy, o którym mowa w art. 3 pkt 4 lit. a tiret trzecie, pisemną informację o stronie internetowej, o której mowa w art. 13 ust. 1, w zakresie informacji zamieszczonych na tej stronie, zgodnie z art. 13 ust. 1 pkt 1a, oraz pisemną informację o warunkach zatrudnienia, o których mowa w art. 4d ust. 2 i 3, wynikających z postanowień układów zbiorowych pracy i innych opartych na ustawie porozumień zbiorowych, regulaminów i statutów określających prawa i obowiązki stron stosunku pracy, o których mowa w art. 9 Kodeksu pracy.

Art. 25b. 1. Pracodawca użytkownik w rozumieniu przepisów o zatrudnianiu pracowników tymczasowych, do którego został skierowany pracownik przez pracodawcę, o którym mowa w art. 3 pkt 5 lit. b, informuje tego pracodawcę o zamiarze skierowania tego pracownika do pracy w innym państwie członkowskim – co najmniej 15 dni roboczych przed planowanym skierowaniem.

2. Pracodawca użytkownik informuje podmiot, który jako agencja pracy tymczasowej albo agencja wynajmująca personel, skierował do tego pracodawcy osobę pozostającą pracownikiem tego podmiotu przez cały okres skierowania i który ma siedzibę oraz prowadzi znaczną działalność gospodarczą w innym państwie członkowskim, o zamiarze skierowania tego pracownika do pracy w innym państwie członkowskim – co najmniej 15 dni roboczych przed planowanym skierowaniem.”;

16) po art. 28 dodaje się art. 28a i art. 28b w brzmieniu:

„Art. 28a. Kto, będąc pracodawcą użytkownikiem nie przekazuje pracodawcy, o którym mowa w art. 3 pkt 4 lit. a tiret trzecie, informacji, o których mowa w art. 25a, podlega karze grzywny od 1000 do 30 000 zł.

Art. 28b. 1. Kto, będąc pracodawcą użytkownikiem w rozumieniu przepisów o zatrudnianiu pracowników tymczasowych, do którego został skierowany pracownik przez pracodawcę, o którym mowa w art. 3 pkt 5 lit. b, nie informuje w terminie tego pracodawcy o zamiarze skierowania tego pracownika do pracy w

innym państwie członkowskim, zgodnie z art. 25b ust. 1, podlega karze grzywny od 1000 do 30 000 zł.

2. Tej samej karze podlega pracodawca użytkownik, który nie informuje podmiotu, który jako agencja pracy tymczasowej albo agencja wynajmująca personel, skierował do tego pracodawcy osobę pozostającą pracownikiem tego podmiotu przez cały okres skierowania i który ma siedzibę oraz prowadzi znaczną działalność gospodarczą w innym państwie członkowskim, o zamiarze skierowania pracownika do pracy w innym państwie członkowskim, zgodnie z art. 25b ust. 2.”;

17) art. 29 otrzymuje brzmienie:

„Art. 29. Orzekanie w sprawach o czyny, o których mowa w art. 27–28b, następuje w trybie przepisów ustawy z dnia 24 sierpnia 2001 r. – Kodeks postępowania w sprawach o wykroczenia (Dz. U. z 2020 r. poz. 729 i 956).”.

Art. 2. W ustawie z dnia 29 sierpnia 1997 r. – Ordynacja podatkowa (Dz. U. z 2019 r. poz. 900, z późn. zm.³⁾) w art. 299 w § 3 po pkt 15 dodaje się pkt 15a w brzmieniu:

„15a) organom Państwowej Inspekcji Pracy – w zakresie niezbędnym do realizacji jej zadań ustawowych, o których mowa w art. 10 ust. 1 pkt 1, 3, 4, 9a, 14, 14b, 15, 15b–15d ustawy z dnia 13 kwietnia 2007 r. o Państwowej Inspekcji Pracy (Dz. U. z 2019 r. poz. 1251);”.

Art. 3. W ustawie z dnia 24 sierpnia 2001 r. – Kodeks postępowania w sprawach o wykroczenia (Dz. U. z 2020 r. poz. 729 i 956) w art. 17 § 2 otrzymuje brzmienie:

„§ 2. W sprawach o wykroczenia przeciwko prawom pracownika określonych w Kodeksie pracy, w sprawach o wykroczenia określonych w art. 27–27b ustawy z dnia 9 lipca 2003 r. o zatrudnianiu pracowników tymczasowych (Dz. U. z 2019 r. poz. 1563), w sprawach o wykroczenia określonych w art. 119–123 ustawy z dnia 20 kwietnia 2004 r. o promocji zatrudnienia i instytucjach rynku pracy (Dz. U. z 2019 r. poz. 1482, z późn. zm.⁴⁾), w sprawach o wykroczenia określonych w art. 27–28b ustawy z dnia 10 czerwca 2016 r. o delegowaniu pracowników w ramach świadczenia usług (Dz. U. z 2018 r. poz. 2206), w

³⁾ Zmiany tekstu jednolitego wymienionej ustawy zostały ogłoszone w Dz. U. z 2019 r. poz. 924, 1018, 1495, 1520, 1553, 1556, 1649, 1655, 1667, 1751, 1818, 1978, 2020 i 2200 oraz z 2020 r. poz. 285, 568, 695, 1065, 1086 i 1106.

⁴⁾ Zmiany tekstu jednolitego wymienionej ustawy zostały ogłoszone w Dz. U. z 2019 r. poz. 1622, 1818 i 2473 oraz z 2020 r. poz. 278, 1065 i 1068.

sprawach o wykroczenie określone w art. 8e ustawy z dnia 10 października 2002 r. o minimalnym wynagrodzeniu za pracę (Dz. U. z 2018 r. poz. 2177 oraz z 2019 r. poz. 1564), w sprawach o wykroczenia określonych w art. 10 ustawy z dnia 10 stycznia 2018 r. o ograniczeniu handlu w niedziele i święta oraz w niektóre inne dni (Dz. U. z 2019 r. poz. 466), a także w sprawach o inne wykroczenia związane z wykonywaniem pracy zarobkowej, jeżeli ustawa tak stanowi, oskarżycielem publicznym jest inspektor pracy.”.

Art. 4. W ustawie z dnia 2 marca 2020 r. o szczególnych rozwiązaniach związanych z zapobieganiem, przeciwdziałaniem i zwalczaniem COVID-19, innych chorób zakaźnych oraz wywołanych nimi sytuacji kryzysowych (Dz. U. poz. 374, z późn. zm.⁵⁾) wprowadza się następujące zmiany:

1) w art. 3 ust. 1 otrzymuje brzmienie:

„1. W okresie obowiązywania stanu zagrożenia epidemicznego albo stanu epidemii, ogłoszonego z powodu COVID-19, oraz w okresie 3 miesięcy po ich odwołaniu, w celu przeciwdziałania COVID-19 pracodawca może polecić pracownikowi wykonywanie, przez czas oznaczony, pracy określonej w umowie o pracę, poza miejscem jej stałego wykonywania (praca zdalna).”;

2) po art. 4e dodaje się art. 4f w brzmieniu:

„Art. 4f. 1. W okresie ogłoszenia stanu zagrożenia epidemicznego albo stanu epidemii pracodawca prowadzący jednostkę organizacyjną pomocy społecznej świadcząca usługi całodobowo, o której mowa w ustawie z dnia 12 marca 2004 r. o pomocy społecznej, w celu zapewnienia bezpieczeństwa osobom korzystającym z usług tych jednostek, ciągłości opieki i funkcjonowania, może po uzyskaniu uprzedniej zgody pracowników, na czas określony:

- 1) zmienić system lub rozkład czasu pracy pracowników;
- 2) polecić pracownikom świadczenie pracy w godzinach nadliczbowych w niezbędnym wymiarze;
- 3) polecić pracownikom realizowanie prawa do odpoczynku w miejscu wyznaczonym przez pracodawcę bez możliwości jego opuszczania;

⁵⁾ Zmiany wymienionej ustawy zostały ogłoszone w Dz. U. z 2020 r. poz. 567, 568, 695, 875, 1086 i 1106.

4) zawiesić stosowanie przepisu art. 133 ustawy z dnia 26 czerwca 1974 r. – Kodeks pracy, przy zachowaniu w każdej dobie nieprzerwanego odpoczynku dobowego, o którym mowa w art. 132 § 1 tej ustawy.

2. W przypadkach, o których mowa w ust. 1 pkt 3, pracodawca jest obowiązany zapewnić pracownikowi zakwaterowanie i wyżywienie niezbędne do zaspokojenia podstawowych potrzeb bytowych pracownika poza godzinami świadczenia pracy. Wartość świadczeń polegających na zakwaterowaniu i wyżywieniu nie podlega wliczeniu do podstawy wymiaru składek na ubezpieczenia społeczne oraz nie stanowi przychodu w rozumieniu przepisów o podatku dochodowym od osób fizycznych.

3. Przy ustalaniu warunków pracy na zasadach określonych w ust. 1 nie stosuje się art. 42 ustawy z dnia 26 czerwca 1974 r. – Kodeks pracy.”;

3) w art. 15ga dodaje się ust. 15 w brzmieniu:

„15. Dyrektor wojewódzkiego urzędu pracy może udzielić dofinansowania, o którym mowa w ust. 1, w stosunku do przedsiębiorców, zgodnie z zasadami udzielania pomocy de minimis, określonymi we właściwych przepisach prawa Unii Europejskiej, dotyczących pomocy de minimis.”;

4) w art. 15gg dodaje się ust. 28 w brzmieniu:

„28. Do zadań dyrektora wojewódzkiego urzędu pracy należy w szczególności wydawanie decyzji administracyjnych o:

1) odmowie przyznania świadczeń, o których mowa w ust. 1 lub środków, o których mowa w ust. 2;

2) obowiązku zwrotu świadczenia w przypadkach, o których mowa w ust. 23.”;

5) po art. 15zze² dodaje się art. 15zze³ w brzmieniu:

„Art. 15zze³. 1. Powiatowy urząd pracy może pozyskiwać z Zakładu Ubezpieczeń Społecznych, przy wykorzystaniu systemów teleinformatycznych prowadzonych przez ministra właściwego do spraw pracy, w postaci elektronicznej, dane zgromadzone na koncie płatnika składek lub koncie ubezpieczonego, o których mowa w art. 50 ust. 14–16 ustawy z dnia 13 października 1998 r. o systemie ubezpieczeń społecznych, w celu ustalenia okoliczności, o których mowa w art. 15zzb ust. 8, ust. 10 pkt 3, 5 i 6 oraz ust. 12, art. 15zzc ust. 6, ust. 8 pkt 3 i ust. 10, art. 15zde ust. 7, ust. 9 pkt 2–4 i ust. 11 oraz art. 15zee² ust. 6, ust. 8 pkt 1–3 i ust. 10.

2. Wojewódzki urząd pracy może pozyskiwać z Zakładu Ubezpieczeń Społecznych, przy wykorzystaniu systemów teleinformatycznych prowadzonych przez ministra właściwego do spraw pracy, w postaci elektronicznej, dane zgromadzone na koncie płatnika składek lub koncie ubezpieczonego, o których mowa w art. 50 ust. 14–16 ustawy z dnia 13 października 1998 r. o systemie ubezpieczeń społecznych, w celu ustalenia lub weryfikacji okoliczności, o których mowa w art. 15g ust. 2–4, 7, 10 i 16–18, art. 15ga ust. 1–3, 5 i 6 i ust. 9 pkt 2 i 3 oraz art. 15gg.

3. Publiczne służby zatrudnienia w celu realizacji zadań ustawowych mogą pozyskiwać w postaci elektronicznej, w sposób automatyczny, przy wykorzystaniu systemów teleinformatycznych prowadzonych przez ministra właściwego do spraw pracy, informacje przetwarzane w Krajowym Rejestrze Sądowym, w Centralnej Ewidencji i Informacji o Działalności Gospodarczej oraz w Powszechnym Elektronicznym Systemie Ewidencji Ludności.”;

6) w art. 31a dodaje się ust. 4 i 5 w brzmieniu:

„4. Minister właściwy do spraw pracy – dysponent Funduszu Gwarantowanych Świadczeń Pracowniczych może przekazać wojewódzkim urządowi pracy środki na finansowanie kosztów obsługi realizacji rozwiązań przewidzianych dla podmiotów, o których mowa w art. 15g ust. 1 i 2, art. 15ga ust. 1 i 5 oraz art. 15gg ust. 1 i 2, w wysokości maksymalnie do 0,5% kwoty przekazanej przez dysponenta Funduszu Gwarantowanych Świadczeń Pracowniczych na realizację tych zadań.

5. Do przekazania środków na koszty obsługi, o których mowa w ust. 4, postanowienia art. 27 ust. 3 ustawy z dnia 13 lipca 2006 r. o ochronie roszczeń pracowniczych w razie niewypłacalności pracodawcy (Dz. U. z 2020 r. poz. 7) w zakresie środków, o których mowa w art. 31 ust. 3 tej ustawy, stosuje się odpowiednio.”;

7) w art. 36 ust. 1 otrzymuje brzmienie:

„1. Przepisy art. 4–4d, art. 5, art. 6 ust. 1, art. 7b, art. 7d, art. 8, art. 10–11c, art. 12 i art. 12b, art. 13 i art. 14–14b i art. 14h tracą moc po upływie 180 dni od dnia wejścia w życie niniejszej ustawy.”.

Art. 5. W ustawie z dnia 16 kwietnia 2020 r. o szczególnych instrumentach wsparcia w związku z rozprzestrzenianiem się wirusa SARS-CoV-2 (Dz. U. poz. 695,

875, 979 i 1086) w art. 98 w ust. 2 w pkt 4 w lit. c kropkę zastępuje się przecinkiem i dodaje się lit. d w brzmieniu:

„d) organ administracji publicznej.”.

Art. 6. W ustawie z dnia 19 czerwca 2020 r. o dopłatach do oprocentowania kredytów bankowych udzielanych przedsiębiorcom dotkniętym skutkami COVID- 19 oraz o uproszczonym postępowaniu o zatwierdzenie układu w związku z wystąpieniem COVID- 19 (Dz. U. poz. 1086) uchyla się art. 82.

Art. 7. 1. Do delegowania pracownika na terytorium Rzeczypospolitej Polskiej trwającego w dniu wejścia w życie niniejszej ustawy stosuje się przepisy ustawy zmienianej w art. 1 w brzmieniu nadanym niniejszą ustawą.

2. W przypadku delegowania pracownika na terytorium Rzeczypospolitej Polskiej trwającego w dniu wejścia w życie niniejszej ustawy wykonawca, o którym mowa w art. 7 ust. 1 ustawy zmienianej w art. 1 w brzmieniu nadanym niniejszą ustawą, nie ponosi odpowiedzialności solidarnej, o której mowa w tym przepisie, również w przypadku, gdy przed dniem wejścia w życie niniejszej ustawy dochował należytej staranności, zgodnie z art. 8 ustawy zmienianej w art. 1 w brzmieniu dotychczasowym.

Art. 8. 1. W przypadku delegowania pracownika na terytorium Rzeczypospolitej Polskiej trwającego w dniu wejścia w życie niniejszej ustawy pracodawca delegujący pracownika na terytorium RP zapewnia takiemu pracownikowi warunki zatrudnienia określone w art. 4 ust. 1 i 2 ustawy zmienianej w art. 1 w brzmieniu nadanym niniejszą ustawą do upływu okresu 18 miesięcy od dnia rozpoczęcia świadczenia usługi; w takim przypadku nie stosuje się art. 4a ustawy zmienianej w art. 1 w brzmieniu nadanym niniejszą ustawą.

2. W przypadku, o którym mowa w ust. 1, pracodawca delegujący pracownika na terytorium RP zapewnia takiemu pracownikowi, po upływie okresu 18 miesięcy od dnia rozpoczęcia świadczenia usługi, warunki zatrudnienia określone w art. 4b ustawy zmienianej w art. 1 w brzmieniu nadanym niniejszą ustawą.

Art. 9. 1. Przepisów niniejszej ustawy nie stosuje się do przewozów kabotażowych.

2. Do przewozów kabotażowych stosuje się przepisy art. 3 pkt 3–5, art. 4, art. 5 ust. 1, art. 7 ust. 1, art. 8, art. 9 ust. 2 pkt 1 i 4, art. 12 ust. 3, art. 13 ust. 1 pkt 1, art. 15 ust. 1 i art. 29 ustawy zmienianej w art. 1 w brzmieniu dotychczasowym oraz art. 17 § 2 ustawy zmienianej w art. 3 w brzmieniu dotychczasowym.

Art. 10. 1. W przypadku złożenia do dnia 30 czerwca 2020 r. wniosku o zwolnienie z obowiązku opłacenia należności z tytułu składek, o których mowa w art. 31zo ustawy zmienianej w art. 4, w brzmieniu dotychczasowym, zwalnia się z obowiązku opłacenia należnych składek wykazanych w deklaracji rozliczeniowej za marzec, kwiecień i maj 2020 r., w wysokości określonej w art. 31zo, także wówczas, gdy składki te zostały opłacone lub na poczet tych składek Zakład Ubezpieczeń Społecznych zaliczył z urzędu nienależnie opłacone składki. Opłacone składki lub zaliczone z urzędu nienależnie opłacone składki podlegają zwrotowi na zasadach określonych w art. 24 ustawy z dnia 13 października 1998 r. o systemie ubezpieczeń społecznych (Dz. U. z 2020 r. poz. 266, 321, 568, 695 i 875).

2. Zwolnieniu z obowiązku opłacenia, o którym mowa w ust. 1, podlegają należne składki wykazane w deklaracji rozliczeniowej za marzec, kwiecień i maj 2020 r. znane na dzień ponownego rozpatrzenia wniosku o zwolnienie z opłacenia składek.

Art. 11. 1. Przesyłki, o których mowa w art. 98 ust. 2 pkt 4 lit. d ustawy zmienianej w art. 5, nedoręczone przed dniem wejścia w życie niniejszej ustawy, uznaje się za doręczone po upływie 14 dni od dnia wejścia w życie niniejszej ustawy.

2. Przepisu ust. 1 nie stosuje się jeżeli przed dniem wejścia w życie niniejszej ustawy operator pocztowy w rozumieniu ustawy z dnia 23 listopada 2012 r. – Prawo pocztowe (Dz. U. z 2020 r. poz. 1041) dokonał zwrotu przesyłki, a organ administracji publicznej ponownie wysłał pismo podlegające doręczeniu za potwierdzeniem odbioru.

Art. 12. 1. Do obliczenia na rok 2021 kwoty wydatków zgodnie z art. 112aa ust. 1 lub art. 112d ust. 3 i 4 ustawy z dnia 27 sierpnia 2009 r. o finansach publicznych (Dz. U. z 2019 r. poz. 869, z późn. zm.⁶⁾), prognozowaną kwotę wydatków w projekcie ustawy budżetowej na rok 2021 przedłożonym Sejmowi, o której mowa w art. 112aa ust. 3 pkt 1 tej ustawy, pomniejsza się o prognozowane na ten rok wydatki jednostek samorządu terytorialnego oraz ich związków, o których mowa w art. 236 ust. 4 tej ustawy.

2. Do wydatków, dla których ustanowiono nieprzekraczalny limit wydatków, obliczony zgodnie z art. 112aa ust. 3 lub art. 112d ust. 5 ustawy z dnia 27 sierpnia 2009 r. o finansach publicznych, na rok 2021 nie wlicza się:

⁶⁾ Zmiany tekstu jednolitego wymienionej ustawy zostały ogłoszone w Dz. U. z 2019 r. poz. 1622, 1649, 2020 i 2473 oraz z 2020 r. poz. 284, 374, 568, 695 i 1175.

- 1) planowanych w projekcie ustawy budżetowej na rok 2021 przedłożonym Sejmowi wydatków budżetu państwa, o których mowa w art. 124 ust. 4 ustawy z dnia 27 sierpnia 2009 r. o finansach publicznych, oraz wydatków inwestycyjnych z przeznaczeniem na realizację programów finansowanych z udziałem środków, o których mowa w art. 5 ust. 1 pkt 2 tej ustawy;
- 2) planowanych na rok 2021 wydatków inwestycyjnych ujętych w projektach planów finansowych funduszy utworzonych, powierzonych lub przekazanych Bankowi Gospodarstwa Krajowego na podstawie odrębnych ustaw.

Art. 13. Ustawa wchodzi w życie po upływie 14 dni od dnia ogłoszenia, z wyjątkiem:

- 1) art. 4 pkt 1 i 7, które wchodzi w życie z dniem 5 września 2020 r.;
- 2) art. 4 pkt 2, który wchodzi w życie z dniem następującym po dniu ogłoszenia;
- 3) art. 4 pkt 3–5, które wchodzi w życie z dniem 1 września 2020 r.;
- 4) art. 4 pkt 6, który wchodzi w życie z dniem następującym po dniu ogłoszenia, z mocą od dnia 31 marca 2020 r.;
- 5) art. 5, art. 6 oraz art. 11, które wchodzi w życie z dniem ogłoszenia;
- 6) art. 10, który wchodzi w życie po upływie 30 dni od dnia ogłoszenia.

MARSZAŁEK SEJMU

(-) Elżbieta Witek